

Avec ma gueule de métèque

written by Lluís de Yzaguirre | 15 de juny de 2020

*Avec ma gueule de métèque,
de Juif errant, de pâtre grec,
de voleur et de vagabond...
Amb esta pinta d'estranger,
jueu errant i pastor grec,
de pispa i de rodamón...*

Amb la seva pinta d'estranger, George Moustaki no solament va conquerir milions de cors francesos, sinó que va ser un instrument pedagògic de primer ordre per a molts aprenents de francès, com un hom, que va tenir la sort d'escoltar-lo i intentar comprendre'l a classe encara en vida del Criminalísimo.

Difícilment hauria pogut jugar el mateix rol en l'aprenentatge del català si Espanya hagués estat una democràcia i Moustaki s'hagués instal·lat a Barcelona pels anys 50. Per dues raons: no hi hauria arribat amb un cert aprenentatge adquirit a un liceu català d'Alexandria; però, sobretot, perquè ningú li hauria parlat en català i hauria acabat fent carrera en castellà.

Aquesta actitud de servilisme lingüístic que tenim els catalans després de tres segles de persecució nacional s'anomena tècnicament submissió i a la pràctica és l'obstacle més gran que pot tenir un nouvingut per a intentar integrar-se al país com un català més. L'IEC va atorgar el Premi Lupa d'Or 2011 a G. Sanginés i F. Suay pel llibre "Sortir de l'armari lingüístic" en què descriuen i estudien aquests comportaments. Parlen de submissió reactiva quan el catalanoparlant canvia al castellà pel fet que

l'interlocutor (que pot ser que entengui perfectament el català i vulgui que l'hi parlin) respon en castellà. I de submissió proactiva en el cas del catalanoparlant que renuncia sempre a la seva llengua davant d'un interlocutor desconegut, encara que fos aquell mitològic i únic catalanoparlant monolingüe.

Per a mi, es dona la paradoxa que la submissió lingüística, en determinats casos, correspon a una mentalitat d'esclau, mentre que en d'altres denota racisme. M'explico.

Determinades situacions de submissió són conseqüència de la pura coerció violenta (tants i tants episodis d'abusos de poder per part de les forces d'ocupació o de membres de l'administració colonial, el [més recent fa ben poc a Manresa](#)) però també del treball amable dels missioners del nacionalisme imperialista espanyol que ens volen convèncer que parlar la llengua dels amos és obligatori per educació, per hospitalitat, per fraternitat o, darrerament, per a no esdevenir colonialistes inversos. Molts catalans compren aquests mantes acríticament: només caldria que es preguntessin per què aquests mantes no valen per al país dels amos. També n'hi ha que ho despatxen expeditivament: la llengua dels amos és, *por real decreto*, la nostra segona primera llengua.

Ha calgut implantar la metodologia de parelles lingüístiques per tal que els nouvinguts que es proposen aprendre el català puguin tenir oportunitats de practicar la llengua del país i això sol ja palesa com n'estem de malament: en un país normal, els nouvinguts es troben que tothom els parla la llengua del país i amb un lapse més o menys llarg segons la distància lingüística entre la llengua del nouvingut i la del

país, en molts casos sense necessitat d'assistir a cursos de cap mena, pel simple fet d'estar-hi immersits en tot moment, acaben sent capaços de comunicar-s'hi.

Aquesta submissió lingüística va ser el motiu pel qual Koiné va denunciar (al Manifest del Paranimf del 2016, ja fa més de quatre anys) la ideologia fal·laç del bilingüisme social per tal d'aconseguir que els catalans ens mantinguem, dins de l'àmbit lingüístic català, sempre en la llengua pròpia, com ocorre als països normals.

Afortunadament, tenim catalans d'arrels foranes que no renuncien al mètode normal d'aprendre per immersió en la quotidianitat i que s'han organitzat al voltant del compte de twitter **No em canviïs la llengua** @CanviisEm per tal de promoure una actitud més cosmopolita entre els catalans: que ens comportem com els francòfons a París, com els anglòfons a Liverpool, com els danesos a Fyn o com els japonesos a Kioto i ens adrecem als desconeguts en la llengua del país.

Molts d'aquests catalans d'arrels foranes són víctimes d'una actitud involuntària que jo considero racista: la d'aquelles persones que en el seu subconscient només perceben com a catalans els caucàsics de tradició cristiana i s'adrecen en castellà a qualsevol persona que per trets racials o manera de vestir no concordi amb els seus esquemes mentals, amb la qual cosa, sense proposar-s'ho, els transmeten el missatge que no consideren que formin part de la seva comunitat.

Perquè el racisme pot ser molt subtil, fins i tot inconscient. «Jo no sóc X però...» Aquest clixé molt sovint denota que sí que som X {X | racista, masclista, classista...}. Com ho denota que cedim el seient o no segons com va vestida la

persona d'edat que el necessita o que ens preocupem per la nostra cartera si se'ns posa al costat segons qui. El racisme pot ser tan subtil com per a enviar el missatge implícit "Tu no ets dels meus i per això no et parlo la meua llengua".

Com que veig les coses així, per a mi la campanya **No em canviïs la llengua** té la virtut addicional de ser antiracista, esperit que va voler recollir la diputada Anna Erra al Parlament en una intervenció elogiosa amb la campanya.

Tractant-se, doncs, d'una campanya que té un clar benefici de combatre el racisme, no fou sorprenent que els deixebles unionistes de Goebbels apliquessin als mots d'Anna Erra el tercer dels seus onze principis, el de la transposició, acusant-la a ella de racista. Podríem analitzar si les paraules d'Erra es podrien haver formulat altrament, però estaríem perdent el temps: els annexionistes espanyols sempre tergiversaran qualsevol discurs que contrariï llurs plans genocides d'esborrar del mapa la nació catalana. Només cal que recordem un incendiari i delator que en seu parlamentària acusà de racista el Manifest de Koiné o la plèiade de males persones que han acusat de supremacista el MHP Quim Torra per haver denunciat un catalanòfob extremament virulent.

No siguis racista, adreça't en català a tothom, encara que li vegis *gueule de métèque!*